

O z n a m y

1. Vo **štvrtok 30.5.** je prikázaný sviatok **Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi**. V ten deň budú „oltáriky“ v **Hýľove**. V Bukovci budú „oltáriky“ v nedeľu 2.6. po sv. omši. V tento deň môžeme získať odpustky.
2. V nedeľu **9. 6. 2024 o 15. 00 hod.** bude v košickej katedrále stretnutie otca arcibiskupa s jubilujúcimi manželmi. **Manželia**, ktorí v tomto roku slávia **25. výročie** sobáša a chcú sa zúčastniť tohto stretnutia, sa môžu **do 26.5.** nahlásiť u duchovného otca.

(dokončenie z 1. strany)

Potom prišiel na pódium Róbert. Mal pokrčené šaty a jeho vlasy vyzerali ako by ich učesal kuchynským šľahačom. „Prečo nebol oblečený ako ostatné deti?“ pomyslela som si. „Prečo mu matka pre tento výnimočný večer aspoň neučesala vlasy?“ Róbert odsunul stoličku a ja som ostala prekvapená, keď oznámil že bude hrať Mozartov Koncert č 21. C-dur. To, čo som potom počula, ma vyviedlo z miery. Jeho prsty sa zľahka pohybovali po klávesoch, dokonca po nich ohybne tancovali. Prechádzal z pianissima do fortissima, z allegra do virtuosa, jeho suspendované akordy, ktoré interpretácia Mozarta vyžadovala, boli úžasné! Nikdy som nepočula nikoho v jeho veku tak dobre zahrať Mozarta. Po šesť a pol minútach skončil veľkým crescendom a všetci vstali a zúrivo tleskali!!! Ohromená a v slzách som vybehla na pódium a vo veľkej radosi som Róberta objala. „Róbert, nikdy som ťa nepočula takto hrať, ako si to dokázal?“ Róbert to vysvetlil do mikrofónu. „Pani učiteľka, pamätáte si, ako som vám hovoril, že moja mamka je chorá? Mala nádor a dnes ráno zomrela. A viete ... ona sa narodila hluchá a dnes večer to bolo vôbec prvýkrát, čo ma počula hrať. A ja som chcel, aby to bolo výnimočné.“

V ten večer neostalo v sále jedno oko suché. Keď ľudia zo sociálneho úradu odvádzali Róberta do ústavu pre deti bez rodičov, všimla som si, že aj ich oči boli červené a opuchnuté. Pomyslela som si, o koľko sa môj život obohatil tým, že som prijala Róberta za svojho žiaka. Nie, nikdy som neučila zázračné dieťa, ale tento večer som sa ja stala zázračným žiakom ... Róberta. On bol učiteľ a ja žiačkou, pretože ma naučil, čo je vytrvalosť, láska a dôvera v seba samého. A možno tiež to bola škola o tom, ako je dobré niekomu dôverovať, na niekoho vsadiť, aj keď nevíete prečo.“

Drahí priatelia, prajem vám, nech vás Boh požehná dnes, zajtra a naveky. Myslím si, že ak by Boh nemal s nami nejaký zámer, neboli by sme tu! Žite jednoducho. Milujte veľkoryso. Starajte sa o všetkých ako najviac môžete.

Hovorte láskavo. A ostatné prenehajte Bohu.

Do všetkých vašich dní, vám praje Božie požehnanie duchovný otec Pavol.

P r a m e ň ž i v o t a

Informačno – formačný dvojtýždenník
farnosti Hĺ'ov

Ročník: V, č. 11
20.5. -26.5.2024

Hodiny klavíra

Tento príbeh píše bývalá učiteľka hudby, ktorá túto prácu vykonávala viac ako 30 rokov. „Počas týchto rokov som zistila, že deti majú mnoho úrovní muzikantského nadania. Nikdy som nestretla „zázračné“ dieťa. No bolo medzi nimi zopár veľkých talentov. Jedným z takýchto žiakov bol aj Róbert. Mal 11 rokov, keď ho matka (samoživiteľka) priviedla na jeho prvú hodinu klavíra.

Som rada, keď deti začínajú v mladšom veku (hlavne chlapci), čo som vysvetlila tiež Róbertovi. No on mi odpovedal, že to bol odjakživa sen jeho matky počuť ho hrať na klavíry. A tak som ho prijala. Na konci každej hodiny, ktorú sme mali každý týždeň, vždy povedal: „Mamka si ma raz príde vypočuť.“ Mne to ale pripadalo beznádejné, pretože on nemal žiadne prirodzené nadanie na hudbu. Jeho matku som poznala iba z videnia, keď priviedla Róberta, alebo keď na neho čakala. Vždy mi zamávala, usmiala sa, ale nikdy neprišla dovnútra. Potom jedného dňa Róbert prestal chodiť na hodiny. Chcela som mu zavolať, ale usúdila som, že sa kvôli nedostatku nadania rozhodol venovať niečomu inému. Bola som aj rada, že prestal chodiť. Bol pre moju prácu zlou reklamou.

Za niekoľko týždňov som poslala svojim žiakom pozvánku na recitál. K môjmu veľkému prekvapeniu ma Róbert požiadal, či sa môže recitálu tiež zúčastniť. Povedala som mu, že recitál je iba pre žiakov, ktorí teraz navštevujú hudobnú školu a keďže on už odišiel, nemôže sa zúčastniť. Povedal, že jeho mama bola chorá a nemohla ho na hodiny klavíra vodiť, ale, že on počas celej tej doby cvičil. „Prosím, pani učiteľka, ja proste musím hrať“ a veľmi naliehal. Neviem, čo ma viedlo k tomu, že som mu dovolila na recitály vystúpiť – možno to bola jeho neústupnosť alebo mi niečo vo vnútri hovorilo, že to bude v poriadku.

Nadišiel večer recitálu a koncertná sála školy bola plná rodičov, príbuzných a priateľov deti. Zaradila som Róberta na koniec programu, tesne pred svoje vystúpenie, kedy som mala zahrať záverečnú skladbu. Hovorila som si, že ak to pokazí, tak mojím vystúpením to ešte môžem zachrániť. Recitál prebehol hladko. Bolo vidieť, že sa naň žiaci svedomite pripravovali.

(pokračovanie na 4. strane)